

1

SKYRIUS

Feirè

Paveikslas melavo.

Spalvingas, dailus melas, žydintis šviesiai rausvais žiedais ir ryškiais šviesos spinduliais.

Jį tapyti pradėjau vakar, neskubėdama piešiau už atvirų studijos langų plytintį rožių sodą. Už spyglių ir glotnių lapų raizgalynės žaliavo dar ryškesnės link horizonto banguojančios kalvos.

Nuolatinis, nesibaigiantis pavasaris.

Jei būčiau tapiusi pro langą atsiveriantį vaizdą taip, kaip norėjau širdyje, drobė būtų pilna į kūną įsikibti pasiruošusių spyglių, gėlės gožtų šviesą visiems už save mažesniems augalams, o banguojančios kalvos būtų nusidažiusios raudona spalva.

Bet kiekvienas teptuko brūkštelėjimas ant plataus paveikslo buvo apgalvotas; kiekvienas sumaišytų spalvų potėpis ir ratilas buvo skirtas pavaizduoti ne tik idilišką pavasarį, bet ir džiugią nuotaiką. Ne per daug džiugią, bet smagią, pagaliau gyjant mano drobėje atsargiai įterptiems siaubo šešėliams.

Galima sakyti, kad per pastarąsias kelias savaites kiekvieną savo poelgį apgalvojau taip pat kruopščiai kaip ir vieną tų paveikslų. Galima

sakyti, jei būčiau nusprendusi pasirodyti tokia, kokia jaučiausi iš tiesų, būčiau užsiauginusi draskyti pritaikytus nagus ir mielai savo rankomis išspausčiau gyvybę iš dabartinių savo kompanionų. Papuoščiau auksu spindinčias sales raudona spalva.

Bet dar ne dabar.

Dar ne dabar, kartojau sau su kiekvienu teptuko brūkštelėjimu, su kiekvienu judesiu per šias savaites. Iš greito keršto niekam nebūtų naudos, gal tik padėtų apmalšinti širdyje kunkuliuojantį įniršį.

Net jei kiekvieną kartą su jais kalbėdama girdėjau kūkčiojant į Kati-lą varomą Eleiną. Net jei kiekvieną sykį į juos pažiūrėjusi regėjau Nestą bedant pirštu į Hiberno karalių ir žadant jam mirtį. Net jei kiekvieną kartą juos užuodus, nosį vėl nutvilkydavo ant tamsių tos kaulų pilies akmenų telkšančio Kasiano kraujo kvapas.

Teptukas triokštelėjo man tarp pirštų.

Perlaužiau jį perpus, šviesus kotelis sulūžo nepataisomai.

Nusikeikusi sau po nosim dirstelėjau į langus, į duris. Čia buvo per daug žvitrių akių, kad galėčiau rizikuoti išmesti jį į šiukšlių dėžę.

Išskleidžiau protą it tinklą apie save, ieškojau, ar šalia nėra nieko, kas galėjo tai pastebėti, kas mane šnipinėjo. Nieko neradau.

Ištiesiau rankas priešais save, abiejose laikydama po teptuko puselę.

Akimirką leidau sau permatyti apžavus, slepiančius tatuiruotę ant mano dešinės rankos ir plaštakos. Žyminčią, kam priklauso mano širdis. Mano tikrąjį titulą.

Nakties Dvaro Didžioji Valdovė.

Vos panorėjus sulūžęs teptukas užsiliepsnojo.

Ugnis rijo medį, šerius ir dažus, bet manęs nedegino.

Kai teliko dūmai ir pelenai, pašaukiau vėją, ir jis nupūtė juos man nuo delnų ir išnešė pro atidarytus langus.

Dėl visa ko dar pakviečiau sode dvelkiantį vėjelį užsukti į kambarį ir išvaikyti užsilikusius dūmų debesėlius, pripildyti jį troškaus, dusinančio rožių kvapo.

Galbūt, kai pasieksiu savo tikslą čia, sudeginsiu ir šitą dvarą iki pamatų. Pradedant nuo tų rožių.

Sąmonės kraštelį pakuteno besiartinantys protai, todėl tuoj pat čiupau kitą teptuką, pamirkiau į artimiausią dažų mišinį ir nuleidau nematomus tamsius kerus, kuriuos buvau nupynusi apie savo kambarį, kad įspėtų apie netikėtus lankytojus.

Man bebandant išgauti saulės žaismą ant smulkių rožės žiedlapio gyslų, mėginant negalvoti apie tą kartą, kai mačiau ją taip pat žaidžiant ant ilyro sparnų, durys atsilapojo.

Įtikimai apsimečiau pasinėrusi į darbą, stovėjau šiek tiek įtraukusi pečius, palenkusi galvą. Ir dar šauniau lėtai pasižiūrėjau per petį, lyg baisiai nenorėdama atsiplėšti nuo paveikslo.

Bet visų sunkiausia buvo sudėti lūpas į šypseną. Šypsotis akimis – tikruoju įrodymu, kad šypsena nuoširdi. Treniravausi prieš veidrodį. Be galo be krašto.

Tik todėl man apie akis susimetė raukšlėlės, kai ramiai, bet laimingai nusišypsojau Tamlinui.

Nusišypsojau Liusienui.

– Atsiprašau, kad pertraukėme, – tarė Tamlinas, mano veide ieškodamas bent žymelės šešėlių, kurių nepamiršdavau kartais įsileisti, – juos pasitelkusi atsigindavau nuo jo, kai saulė nusileisdavo už tų kalvų, – bet maniau, kad norėsi pasiruošti susitikimui.

Prisiverčiau pasimuistyti. Nuleidau teptuką. Tik nervinga, savimi nepasitikinti mergina, kokia kadaise buvau.

– Ar... ar kalbėjotės su Jante? Ji tikrai atvyks?

Dar nemačiau jos.

Aukštosios kunigės, išdavusios mano seseris Hibernui, išdavusios *mus* Hibernui.

Ir net jei neaiškūs, trumpi Risando pranešimai per poros ryšį šiek tiek apramino mano siaubą ir baimę... Ji buvo už tai atsakinga. Už tai, kas įvyko prieš daug savaičių.

Atsakė Liusienas, apžiūrinėdamas mano paveikslą, lyg jame galėtų rasti kokią nors atsakymą.

– Taip. Ji... turėjo savų priežasčių. Yra pasiruošusi jas tau paaiškinti.

Galbūt kartu paaiškins ir priežastis, kodėl galėjo liesti visus vyrus vos užsimaniusi, ar jie sutiktų, ar ne. Kodėl taip pasielgė su Risu ir Liusieniu.

Svarsčiau, ką iš tiesų galvoja Liusienas. Ypač apie tai, kad Jantės draugystė su Hibernu kainavo *jo* porą. Eleiną.

Apie Eleiną su Liusieniu kalbėjomės tik vieną kartą, tą dieną, kai grįžau.

Nepaisant Džuriano užuominų, kaip Risandas elgsis su mano seserimis, pasakiau jam, kad ir koks būtų Nakties Dvaras, jie nenuskriaus Eleinos ar Nestos – bent kol kas. Risandas turi kūrybiškesnių būdų, kaip jas įskaudinti.

Regis, Liusienas tuo vis dar abejojo.

Kita vertus, iš mano atminties „spragų“ buvo galima daryti išvadą, kad galbūt pati nesulaukiau tokio kūrybiškumo ir mandagumo.

Kaip lengvai jie patikėjo, kaip jie galėjo pamanyti, kad Risandas verstų ką nors... pridėjau tą įžeidimą į ilgiausią sąrašą, už ką turės atsakyti.

Padėjau teptuką ir nusivilkusi dažais aptaškytą chalatai numečiau ant taburetės, ant kurios sėdėjau jau porą valandų.

– Einu persirengti, – sukuždėjau ir persimečiau kasą per petį.

Tamlinas linktelėjo stebėdamas kiekvieną mano judesį, kai žengiau prie jų.

– Paveikslas nuostabus.

– Dar toli gražu nebaigtas, – atsakiau bandydama prisiminti merginą, vengusią pagyrimų ir komplimentų, norėjusią likti nepastebėta. – Dar visiška maišalynė.

Atvirai kalbant, tai buvo vienas geriausių mano darbų, net jei viena mačiau, kad jam trūksta sielos.

– Manau, tą pat galima pasakyti apie mus visus, – atsargiai šyptelėjo Tamlinas.

Suvaldžiau norą nusivaipyti ir atsakiau į jo šypsena, praeidama perbraukiau ranka jam per petį.

Po dešimties minučių išėjusi iš savo naujojo miegamojo radau laukiantį Liusieną.

Man prireikė dviejų dienų priprasti nebeiti į senąjį – laiptų viršuje sukti dešinën, ne kairën. Bet senajame miegamajame nieko nebebuvo.

Kartą, kitą dieną po to, kai grįžau, užmečiau į jį akį.

Sudaužyti baldai, sudraskyti apklotai, išmėtyti drabužiai, lyg jis būtų ieškojęs manęs spintoje. Regis, niekam nebuvo leista sutvarkyti kambario.

Bet negyvenamas jis buvo dėl vijoklių – ir spyglių. Jie kerote kerojo mano senajame miegamajame. Raitėsi ir rangėsi sienomis, kabinosi į duženas. Lyg būtų atsisakoję nuo pinučių po mano langais, lyg būtų praėję šimtas metų, ne keli mėnesiai.

Miegamasis virto kapu.

Suėmiau šviesiai rausvus savo plonytės suknelės kraštus ir išėjusi uždariau miegamojo duris. Liusienas tebelaukė atsirėmęs į duris kitoje koridoriaus pusėje.

Savo kambario duris.

Nė kiek neabejojau, kad jis pasistengė gauti kambarį priešais. Neabejojau, kad metalinė jo akis visada buvo nukreipta į mano kambarius, net kai miegojo.

– Stebiuosi, kad esi tokia rami davusi pažadus Hiberne, – vietoj pasisveikinimo pasakė Liusienas.

Mano pažadą nužudyti žmonią karalienės, Hiberno karalių, Džurianą ir Jantę už tai, ką padarė mano seserims. Mano draugams.

– Pats sakei, kad Jantė turėjo rimtų priežasčių. Kad ir kaip siutau, galiu ją išklausti.

Nesakiau Liusienui, ką žinojau apie tikrąją jos būdą. Reikėtų paaiškinti, kad Risas išmetė ją iš savo namų, kad taip padarė gindamasis

ir norėdamas apginti savo dvariškius, o tada kiltų per daug klausimų, sugriautų per daug atsargiai sukurptų melų, saugančių jį ir jo dvarą – mano dvarą.

Nors svarsčiau, ar po Velarės to dar bereikia. Mūsų priešai žinojo apie miestą, žinojo, kad ten viešpatauja gėris ir taika. Ir gavę pirmą progą pabandė jį sugriauti.

Kaltė dėl Velarės užpuolimo, kai Risas prasitarė apie ją žmonių karalienėms, persekios mano porą visą mūsų nemirtingą gyvenimą.

– Ji sukurps tokią istoriją, kokią norėsi girdėti, – įspėjo Liusienas.

Patraukiau pečiais ir nuėjau kilimu išklotu tuščiu koridoriumi.

– Pati nuspręsiu. Nors tavęs klausant atrodo, kad pats jau nusprendėi ja netikėti.

Liusienas prisiderino prie mano žingsnio.

– Jantė įtraukė dvi nekaltas moteris.

– Ji stengėsi sutvirtinti sąjungą su Hibernu.

Liusienas sustabdė mane paėmęs už alkūnės.

Leidausi sustabdoma, nes, jei nesileisčiau, jei išsivėtyčiau kaip miške prieš kelis mėnesius ar panaudojusi ilyrų savignyos veiksmą partėkščiau jį ant grindų, atskleisčiau savo apgaulę.

– Juk nesi tokia naivi.

Žiūrėjau į tvirtą, įdegusią ranką, laikančią mano alkūnę. Tada pažvelgiau į akis – vieną rusvą, vieną iš dūzgiančio aukso.

Liusienas sukuždėjo:

– Kur jis ją laiko?

Žinojau, apie ką kalba.

Papurčiau galvą.

– Nežinau. Risandas turi šimtus vietų, kur galėjo jas uždaryti, bet abejoju, ar panaudotų kurią nors Eleinai paslėpti, turint omeny, kad aš apie jas žinau.

– Vis tiek pasakyk man. Išvardyk jas visas.

– Žūsi, vos tik įžengsi į jo teritoriją.

– Kai radau tave, man visai sekėsi išgyventi.

– Nematei, kad jis buvo mane apkerėjęs. Leidai jam mane susigrąžinti. – Melas, melas, melas.

Bet nepajutau skausmo ir kaltės, kurių tikėjausi. Liusienas lėtai atleido gniaužtus.

– Turiu ją rasti.

– Tu nė nepažįsti Eleinos. Poros ryšys tėra fizinė reakcija, temdanti tavo protą.

– Ar taip buvo ir tau su Risu?

Tylus, pavoingas klausimas. Bet prisiverčiau bailingai į jį pasižiūrėti, prisiminiau Audėją, Kaularaižį, Midengardo kirmį, kad nuo mano odos pasklistų seno siaubo tvaikas.

– Nenoriu apie tai kalbėti, – atsakiau gergždžiančiu balsu.

Pirmame aukšte ėmė mušti laikrodys. Mintyse padėkojau Motinai ir vėl patraukiau sparčiu žingsniu.

– Pavėluosime.

Liusienas tik linktelėjo. Bet lipdama žemyn nugara jaučiau jo žvilgsnį, įsmeigtą tiesiai man tarp menčių. Leisdamasi susitikti su Jante.

Ir pagaliau nuspręsti, kaip sudraskysiu ją į skutus.

Aukštoji kunigė atrodė visai tokia pat, kokią ją prisiminiau iš Riso man rodytų prisiminimų ir iš savo svajonių, kuriose pirštuose paslėptais nagais iškabinu jai akis, paskui liežuvį, o galiausiai perrėžiu gerklę.

Įsiūtis davėsi mano krūtinėje it gyvas padaras, atkartotojo širdies plakimą, liūliuojantį mane mingant ir žadinantį keliantis. Nutildžiau jį spoksodama į Jantę per oficialų pietų stalą, iš šonų supama Tamlino ir Liusieno.

Ji tebedėvėjo šviesų gobtuvą ir sidabrinę karūnėlę su dideliu skaidriu mėlynu akmeniu.

Kaip sifonas – brangakmenis karūnėlės vidury man priminė Azrielio ir Kasiano sifonus. Ir spėlioju, ar šis brangakmenis, kaip ir ilyrų karių, kažkaip padėdavo sutelkti užgaidžią kerų dovaną į kažką grakštesnio, mirtingesnio. Jantė niekada jos nenusiimdavo – kita vertus, niekada nemačiau jos pasitelkus stipresnės galios, nei reikėjo laumių šviesos rutuliams įžiebt.

Aukštoji kunigė nuleido žydras akis į tamsų medinį stalą, gobtuvas metė šešėlius ant jos tobulo veido.

– Norėčiau pradėti nuo to, kaip nuoširdžiai gailiuosi. Veikia norėdama... suteikti tau tai, ko, tikėjau, iš tiesų troškai, bet nedrįsai pasakyti balsu, ir kartu išlaikyti sąjungininkus Hiberne, patenkintus mūsų sąjunga.

Gražūs, nuodingi melai. Bet išsiaiškinti tikruosius jos motyvus... Šio susitikimo laukiau daug savačių. Visą tą laiką apsiėmiau sveikstanti, apsiėmiau, kad *gyju* nuo baisybių, kurias ištvėriau nuo Risando rankos.

– Kodėl galėčiau norėti, kad mano seserys tai patirtų? – Mano balsas virpėjo, buvo šaltas.

Jantė pakėlė galą, nužiūrėjo mano dvejojančią, šiek tiek nutolusią išraišką.

– Kad galėtum būti su jomis amžinai. O jei Liusienas būtų iš anksto patyręs, kad Eleina yra jo pora, būtų sugniuždytas žinios, jog turi vos kelis dešimtmečius.

Išgirdus Eleinos vardą jos lūpose, man iš gerklės ištrūko urzgimas. Bet sutramdžiau jį, vėl užsidėjau skausmingos tylos kaukę, naujausiąją iš savo turimų.

Liusienas įsiterpė:

– Jantė, jei tikiesi mūsų dėkingumo, teks ilgokai laukti.

Tamlinas įspėjamai į jį dėbtelejo – ir dėl žodžių, ir dėl balso tono. Galbūt Liusienas nudės Jantę pirma manęs vien dėl siaubo, kurį per ją patyrė jo pora.

– Ne, – išplėtusi akis sukuždėjo Jantė, tikras atgailos ir kaltės įsikūnijimas. – Ne, tikrai nesitikiu dėkingumo. Ar atleidimo. Bet

supratimo... Čia ir mano namai. – Ji pakėlė liauną sidabriniais žiedais ir apyrankėmis papuoštą ranką ir apvedė kambarį, visą dvarą. – Visi turime kurti sąjungas, kurių niekada nemanėme, kad prireiks, – gal ir ne pačias maloniausias, taip, bet... Hiberno galia per stipri sustabdyti. Ją tegalima išverti kaip bet kokią audrą. – Ji dirstelėjo į Tamliną. – Sunkiai dirbome ruošdamiesi neišvengiamam Hiberno atvykimui – daug mėnesių. Aš padariau didžiulę klaidą ir amžinai gailėsiuosi sukkelto skausmo, bet tęskime puikų mūsų bendrą darbą. Raskime būdą užtikrinti, kad mūsų žemės ir žmonės išliks.

– O ką dar dėl to turėsime paaukoti? – paklausė Liusienas.

Dar vienas įspėjamas Tamlino žvilgsnis. Bet Liusienas nekreipė į jį dėmesio.

– Tai, ką mačiau Hiberne. – Liusienas taip suspaudė savo kėdės ranktūrius, kad medis sugirgždėjo. – Visi Hiberno karaliaus pažadai apie taiką ir neliečiamumą... – Jis nutilo, lyg prisiminęs, kad Jantė galės viską iškloti karaliui. Atleido rankas, palankstęs vėl padėjo pirštus ant ranktūrių. – Turime saugotis.

– Ir saugosimės, – pažadėjo Tamlinas. – Bet mes jau sutikome su tam tikromis sąlygomis. Aukomis. Jei dabar atsiskirsime... net ir su Hibernu savo pusėje turime būti vieningi. Turime būti kartu.

Jis vis dar ja pasitikėjo. Vis dar manė, kad Jantė tiesiog priėmė prastą sprendimą. Nė neišsivaizdavo, kas slypi po grožiu, drabužiais ir pamaldžiais užkalbėjimais.

Kita vertus, tas pat aklumas neleido jam suprasti, kas kunkuliuoja po mano oda. Jantė vėl nulenė galvą.

– Stengsiuosi būti verta savo draugų.

Liusienui, rodos, prireikė visų valios jėgų nenusivaipyti.

Bet Tamlinas atsakė:

– Stengsimės visi.

Tai buvo naujas jo mėgstamiausias žodis – *stengtis*.

Tik gurktelėjau – taip, kad jis išgirstų, – ir lėtai linktelėjau nenuleisdama nuo Jantės akių.

– Daugiau niekada nedaryk nieko panašaus.

Kvailas įsakymas, kurio ji iš manęs ir tikėjosi, sprendžiant iš to, kaip greitai linktelėjo. Liusienas atsilošė į kėdės atkalnę, sukandęs dantis daugiau netarė nė žodžio.

– Bet Liusienas teisus, – leptelėjau dėdamasi baisiai susirūpinusi. – Kas konflikto metu nutiks su šio dvaro gyventojais? – Susiraukusi pasižiūrėjau į Tamliną. – Juos engė Amaranta – nesu tikra, kaip jiems seksis gyventi su Hibernu. Ir taip jau prisikentėjo.

Tamlinas sukando dantis.

– Hibernas pažadėjo, kad mūsų liaudis bus nepaliesta, ją paliks ramybėje. – Tai buvo viena mūsų susitarimo... sąlygų. – Nors jis išdavė visą Pritianą, išdavė visa, kas buvo padoru jo paties širdyje, kad atgautų mane. – Hibernui atvykus, mūsų gyventojai bus saugūs. Bet perdaviau žinią, kad mūsų šeimos turėtų... persikelti į rytinį teritorijos kraštą. Kuriam laikui.

Gera. Jis bent jau pagalvojo apie potencialias aukas – bent tiek rūpinosi savo pavaldiniais ir suprato, kokius bjaurius žaidimus mėgsta Hiberno karalius ir kad jis gali žadėti viena, bet turėti omeny kita. Tai tik palengvino mano užduotį čia. Į rytus – įsiminiau tą žinią vėlesniam metui. Jei rytuose buvo saugu, vakarai... Hibernas išties pasirodys iš tos pusės. Atvyks ten.

Tamlinas iškvėpė.

– O tai veda prie kitos šio susitikimo priežasties.

Įsitempia ir nutaisiau tuščią smalsumo kaukę, o jis pareiškė:

– Rytoj atkeliauja pirmoji Hiberno delegacija. – Auksinė Liusieno oda išbal. Tamlinas pridūrė: – Džiurianas atvyks per pietus.